

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: B. K.
proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Nádražní 2, 306 28 Plzeň

v řízení o žalobě ze dne 14. 10. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2021, č. j. KRPP-123197-3/ČJ-2021-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2021, č. j. KRPP-123197-3/ČJ-2021-030022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Důvodem pro vydání rozhodnutí byla mj. skutečnost, že se žalobce není schopen prokázat předložením žádného cestovního dokladu ani žádného jiného dokladu totožnosti. Do ČR přicestoval dne 2. 10. 2021 ze Slovenské republiky, následně byl dne 2. 10. 2021 ve Spolkové republice Německo kontrolován v dálkovém vlaku a neprokázal se žádným cestovním dokladem. Uvedl, že je státním příslušníkem Tuniské republiky, cílem jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cesty je Belgie, kde žije. Následujícího dne byl předán na základě readmisní dohody a zajištěn policisty ČR. Na území ČR vstoupil v rozporu s platným Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 9. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19, kterým byl nařízen zákaz vstupu na území ČR pro všechny občany třetích zemí, jež nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19. Provedenou lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by měl žalobce na území ČR povolen nějaký druh pobytu a na území ČR tak nejméně od 2. 10. 2021 do 3. 10. 2021 pobývá neoprávněně. Z uvedených důvodů bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že chce zůstat v ČR či pokračovat do Francouzské republiky, ke vstupu však není oprávněn a z tohoto důvodu žalobce učinil závěr, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit. Lhůta zajištění byla stanovena s ohledem na to, že žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu či jakéhokoliv dokladu totožnosti a žalovaný proto musí nejprve požádat Ředitelství služby o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR a ověřit totožnost žalobce s tím, že poté bude realizováno vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se zabýval překážkami realizace vyhoštění s tím, že základní překážkou je nutnost požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. Jako možná překážka vyhoštění byla posouzena aktuální světová pandemická situace a bylo konstatováno, že i do Tuniské republiky existují reálné způsoby dopravy, navíc nelze vyloučit, že by žalobce mohla přijmout i jiná země.. Nelze pominout, že žalobce nemusí být občanem Tuniské republiky, jak tvrdí, ale jiné země, kam je realizace vyhoštění třeba i jednodušší než do Tuniské republiky, kam je vyhoštění reálné. Žalovaný tak dospěl k závěru, že zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění, když žalobce vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků k vycestování a není schopen si je legálním způsobem zajistit, dále uvedl, že z území ČR nechce dobrovolně odcestovat zpátky do Tuniské republiky a chce pokračovat v cestě do Belgické republiky.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce konstatoval, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, co se týká úvah, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a z rozhodnutí není zcela zřejmé, jaké konkrétní úkony budou v době zajištění žalobce konány a v jakém čase a zda je vůbec správní vyhoštění realizovatelné s ohledem na pandemickou situaci. Má za to, že je možné použít zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalovanému vytkl, že neuvedl aktuální skutečnosti, z nichž by mohl být učiněn závěr, že o sobě žalobce uvedl nepravdivé údaje či jaké další by k ověření své totožnosti měl uvést a žalovaný se jej na ně dotazoval, dále uvádí neopodstatněné pochyby o tom, že žalobce ani nemusí být občanem Tuniské republiky, ale jiné země, kam je realizace vyhoštění třeba i jednodušší.

3. Žalovaný dále nepředestřel případné úvahy opírající se o zkušenosti ze spolupráce s příslušným zastupitelstvím ve věci ověřování totožnosti či získání cestovního dokladu a neověřitelně konstatuje, že realizace vyhoštění žalobce je možná bez toho, aby tento závěr

podložil dostatečnými informacemi ze spisu, dále rezignoval na zjištění případného realizovatelného dopravního spoje a rozvíjí neopodstatněné úvahy o zemi ochotné přijmout cizince. Žalobce má obavu, že z důvodu celosvětové pandemie onemocnění Covid 19 bude jeho zajištění následně prodlužováno.

4. Žalovaný neodůvodnil možnost uplatnění alternativ zajištění, pouze konstatoval, že je nepovažuje za účelné vzhledem k tomu, že žalobce miní pokračovat do Belgie. Žalovaný však opomněl, že právě v Belgii žalobce doposud žil se svou přítelkyní a nehodnotil, jak intenzivním zásahem do práva na osobní svobodu, rodinný a soukromý život zajištění je.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě dne 21. 10. 2021 žalovaný projevil svůj nesouhlas s žalobou, shrnul dosavadní zjištěný skutkový stav věci, z něž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. K otázce realizovatelnosti vyhoštění a nevyužití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedl, že se jím v rozhodnutí zabýval, navíc skutečnost, že vycestovat ze zemí EU do Tuniska není nemožné, potvrzuje i fakt, že žalobce v předchozích měsících Tunisko navštívil.

6. K námitce nevyužití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 s odkazem na § 125b odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že i jím se v rozhodnutí zabýval, přičemž sám žalobce uvedl, že na území ČR nehodlá zůstat, chce se vrátit do Belgie, kde žije. Na území EU žalobce pobývá již od roku 2006 a po dobu 15 let si nebyl schopen zlegalizovat pobyt v souladu s evropskými předpisy. Při cestě z Tuniska, kam odcestoval navštívit svou matku, přicestoval na území EU nelegálně za pomoci převaděčů a úmyslně zanechal svůj cestovní doklad v Turecku. Z uvedených důvodů shledává žalovaný uložení zvláštního opatření neúčinným. Dosažení cíle zajištění je reálné, zajištění žalobce je důsledkem jeho úmyslného protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném vstupu a pobytu na území ČR a ostatních členských států EU, kdy i Spolková republika Německo vyhodnotila pobyt žalobce na svém území za protiprávní. Pokud by se podařilo realizovat správní vyhoštění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Jelikož žalobce ani žalovaný nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákona o pobytu cizinců) ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).

8. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů, dále s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba není důvodná. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2021 č. j. KRPP-123201-11/ČJ-2021-030022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU na dobu jednoho roku. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že byl žalobce předán policií SRN z výše uvedených důvodů policii ČR, neprokázal se žádným dokladem, uvedl, že je státní příslušník Tuniské republiky, chce se vrátit do Belgie. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by měl na území ČR povolen nějaký druh pobytu a na území ČR tak pobývá nejméně od 2. 10. 2021 do 3. 10. 2021 neoprávněně a bez platného cestovního dokladu. Žalovaný hodnotil kritérium délky pobytu na území ČR, věk žalobce, který je zletilý a v produktivním věku, jeho zdravotní stav a konstatoval, že žalobce neuvedl žádné zdravotní důvody, jež by mu ve vycestování bránily, vyhoštěním nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, na území ČR či Evropské unie nemá osobu, kvůli níž by bylo ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Na území ČR nemá žádné movité ani nemovité věci či ekonomické závazky. Skutečnosti uvedené žalobcem nelze považovat za skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování je možné, neboť pochází z bezpečné země původu a z tohoto důvodu žalovaný nevyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování. V systému Eurodac není evidován. K předání žalobce Policii ČR došlo dne 3. 10. 2021.

11. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 3. 10. 2021 vyplývá, že uvedl, že do Evropy přijel poprvé v roce 2006, v současné době žije v Belgii, odkud v srpnu 2021 odcestoval do Tuniska, aby navštívil nemocnou matku. Následně cestoval do Turecka, pomocí převaděče do Řecka, následně do Albánie, Černé hory, Bosny a Hercegoviny a následně pomocí převaděče do Srbska, poté do Maďarska, Slovenska, pomocí převaděče do ČR. Vlakem poté pokračoval do SRN, kde jej kontrolovali policisté a zatkli ho, neboť neměl žádné doklady. Do Tuniské republiky se dobrovolně vrátit nechce, chce pokračovat do Belgie. O mezinárodní ochranu žádal ve Švýcarsku v roce 2011. Žalobce sdělil údaje týkající se jeho rodinných příslušníků, přičemž mu nebyla známa data narození jeho rodičů. Uvedl, že měl platný cestovní pas, který zanechal v Turecku v úschově, s cestou mu pomáhal převaděč. Posledních pět let žil v Belgii, žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR neučinil, neboť přes ni pouze projížděl. Do Tunisu se dobrovolně vrátit nechce, o mezinárodní ochranu požádal ve Švýcarsku v roce 2011. V případě návratu do Tunisu mu žádné nebezpečí nehrozí.

12. Z úředního záznamu o přezkoumání důvodů zajištění ze dne 19. 10. 2021 vyplývá, že žalobce je zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, do současné doby nebyl ztotožněn a nebyl mu vystaven náhradní cestovní doklad a nebyla dosud připravena realizace správního vyhoštění a důvody pro jeho zajištění proto trvají.

13. Podle § 124 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen vyhlášky) je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

14. Podle § 125 odst. 1 vyhlášky doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

15. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců Policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

16. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění na dobu 90 dnů podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění s argumentací uvedenou v bodě II. tohoto rozhodnutí.

17. K žalobcově námitce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, soud uvádí, že tuto neshledal důvodnou. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Policie SRN požádala o převzetí žalobce dle readmisní dohody s ČR s ohledem na to, že byl dne 2. 10. 2021 kontrolován ve vlaku v obci Furth im Wald po příjezdu z ČR, nemohl se prokázat žádnými doklady, jež by jej opravňovaly k překročení hranice. U sebe měl pouze jízdenku Praha – Norimberk a mobilní telefon. Žalobce se podrobně vyjádřil ke své pobytové historii v Evropě i důvodům a průběhu své cesty z Tunisu do Belgie, při níž byl zadržen. Bylo prokázáno, že žalobce překračoval hranice ilegálně, za pomoci převaděčů, platný cestovní pas nechal v úschově v Turecku a nedisponuje ani jiným dokladem prokazujícím jeho totožnost. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný zjistil stav věci v dostačujícím a s ohledem na jeho možnosti i v maximálním rozsahu. Pokud panují nejasnosti ohledně země původu žalobce a jeho totožnosti, pak je z uvedeného zřejmé, že jejich jediným důvodem je výše popsáný postup žalobce, který nedisponuje žádným průkazem totožnosti ani cestovním dokladem. Nelze proto vytýkat žalovanému, že se těmito důvodnými pochybnostmi ve svém rozhodnutí zabírá, když identita žalobce není najisto prokázána.

18. Co se týká otázky realizovatelnosti správního vyhoštění, jakožto podmínky pro zajištění, žalovaný se jí zabýval dostatečně. Soud se ztotožňuje s jeho závěry, že základní překážkou realizace vyhoštění je, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, avšak tato překážka je řešitelná a to vydáním náhradního cestovního dokladu. Ze správního řízení nevyplývá, že by účel zajištění, jímž je vyhoštění žalobce do Tuniska, nemohl být naplněn a sám žalobce ani neuvedl, z jakého konkrétního důvodu by měla být realizace vyhoštění nemožná. Aktuální pandemická situace v souvislosti s výskytem koronaviru

SARS-CoV-2 vyhoštění nebrání. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že neuvedl ani jeden realizovatelný dopravní spoj do Tuniska a jeho praktickou využitelnost, pak toto soud neshledává pochybením za situace, kdy jsou dosud realizovány turistické zájezdy do Tuniska a sám žalobce svou návštěvou Tuniska prokázal, že doprava do této země je zcela reálná.

19. Žalobce žalovanému dále vytýká, že neodůvodnil možnost uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b vyhlášky č. 326/1999 Sb. neboť dospěl k závěru, že nepovažuje alternativy k zajištění za účelné z důvodu, že žalobce miní pokračovat do Belgie a dále žalovanému vytýká, že zcela opomenul zohlednit skutečnost, že právě v Belgii dosud žalobce žil se svojí přítelkyní a nehodnotil, jakým zásahem bude zajištění do žalobcova práva na osobní svobody a rodinný a soukromý život. Ani tuto námitku soud neshledává důvodnou a odkazuje v té souvislosti na vyjádření žalobce, že má v úmyslu odcestovat do Belgie, dále odkazuje na výše uvedené ustanovení § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015-52, dle něhož *„důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, existuje mj. tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU.“* Z uvedeného je zřejmé, že uvedený záměr žalobce užití zvláštních opatření vylučuje, kromě toho lze důvodně pochybovat o jejich účinnosti za situace, kdy žalovaný nemá na Českou republiku žádnou vazbu, pouze jí projížděl a nemá ani finanční prostředky.

20. V souvislosti s námitkou žalobce, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že v Belgii, kam hodlal pokračovat, žil s přítelkyní a zajištění je tak intenzivním zásahem do jeho soukromého života, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 67/2020 – 22, dle něžž prostor pro posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícího v povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života cizince je dán výhradně v řízení, které se týká správního vyhoštění.

21. Soud si je vědom mimořádnosti institutu zajištění, avšak v posuzované věci neshledal, že by přísné požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí žalovaného o zajištění nebyly splněny, neboť žalovaný srozumitelně uvedl své úvahy, jež ho vedly k vydání rozhodnutí, a řádně popsal kroky potřebné k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které již učinil, které probíhají i ty, jež budou následovat a soud tento již částečně realizovaný i v budoucnu zamýšlený postup považuje za adekvátní. Úvahy opírající se o zkušenosti ze spolupráce s příslušným zastupitelstvím ve věci ověřování totožnosti či získání cestovního dokladu nejsou žalovaným v rozhodnutí výslovně zmíněny, což žalobce žalovanému vytýká, avšak soud jejich absenci nepovažuje za vadu rozhodnutí, neboť lze zcela reálně předpokládat, že právě tyto se promítly do stanovené doby zajištění.

22. Soud neshledal v postupu žalovaného nezákonnost, libovůli ani překročení či zneužití mezí správního uvážení. Žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a posuzoval skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí

respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jež zahrnují překračování hranic jednotlivých států za pomoci převaděčů a bez platného cestovního dokladu a oprávnění a to včetně patnáctileté nelegální pobytové historie žalobce na území členských států. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak bylo dostatečné a přezkoumatelné.

23. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. 10. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně